

İÇİNDEKİLER

Oda Başkanı'ndan	1
Ecz. AHMET KARACA	
T.E.B. 22. Olağan Büyük Kongre Haberleri	3
T.E.B. 22. Olağan Büyük Kongre Konuk Konuşmaları	7
T.E.B. 22. Olağan Büyük Kongresi Seçim Sonuçları	9
T.E.B. 22. Olağan Büyük Kongresini Bir Değerlendirme	11
İZMİR ECZACI ODASI YÖNETİM KURULU	
Türkiye'de İlaç Sanayii Alternatifsizmidir?	12
Ecz. AHMET KARACA	
Türkiye'de İlaç Sanayiine Sistem Arayışları	14
Ecz. LEVENT KAMACIK	
Alternatif İlaç : (3000 mg A.S.A.) Tablet	16
Ecz. LEVENT KAMACIK	
TBMM'de Sağlık Bakanlığı Bütçe Görüşmeleri	18
Ecz. SAVAŞ ARPACIOĞLU	
Lityum ve Psikiatri'de Kullanımı	20
Dr. İŞİK TUĞLULAR	
İzmir'de Bir Eczanede Bilgisayar Uygulaması	21
Hergün Tek Başına	23
Ecz. SELAMİ MUMCU	
Eğer	25
Rudyard Kipling'den	
Çeviren BÜLENT ECEVİT	
Psikotrop İlaç Reçetelerine ait Yönetmelik	26
Oda Haberleri	31
Basından Seçmeler	34
Yeni Çıkan İlaçlar	35
Yeni Açılan Eczaneler	38

başkanın odaya

**Meslektaşlarımın 1986 yılında
İzmir'i eczane hizmetleri
yönünden örnek şehir haline
getireceklerine inanıyorum.**

Meslektaşlarımız arasında yapılan gerek özel, gerekse resmi toplantılarda mesleğimizin «Eski Saygınlığına Ne Oldu?» sorusu sık sık sorulmaktadır. Bu soru toplumumuzun eczacılık mesleğine ilişkin tutumunun «eskiye» göre belirgin biçimde farklılaştığını yansıtmaktadır. Eczacılık mesleğinin hizmet alanı doğaldır ki yalnızca eczane eczacılığı ile sınırlı değildir. Ama toplum ile heran yüzyüze ilişkide olan eczane eczacılığı, toplumun mesleğimize ilişkin tutumunda «belirleyici unsur» olmaktadır. Bir başka deyişle eczaneler mesleğimizi topluma yansıtan aynalardır. Bu nedenle toplumda bizi eczanelerimiz ve burada verdiğimiz hizmet ile değerlendirmektedir.

Halen elimizde toplumumuzun eczacılık mesleğine ilişkin tutumunu yansıtan bir rapor bulunmamakla beraber var olduğunu kabul etseydik ortaya koyacağı en önemli hususun mesleğimizin «eski saygınlığını» yitirmekte olduğu biçiminde belireceğini sanıyorum. Unutulmamalıdır ki, bir mesleğin toplumdaki saygınlığı o mesleğin topluma sunduğu «yarar»ın fonksiyonudur.

1950'li yıllara kadar, Türkiye'de «eczane» ilaç üretimi yapılan bir birimdir. Diğer bir deyişle, eczanede toplumu birinci derecede ilgilendiren bir «mal» üretilerek «fayda» yaratılmakta idi. 1954 yılında çıkartılan Yabancı Sermaye Yasası ile Türk ilaç piyasasına üretici olarak giren yabancı sermayeli ilaç firmalarının

faaliyete başlaması ile geçen süreçte yurt içinde müstahzar üretimi hızla yaygınlaşmıştır. Bir taraftan ilaç firmalarının hekimlere yönelik pazarlama stratejileri sonucu, eczanelerde ilaç üretimi tarihe karışmaya yüz tutmuştur. Bu «fayda boşluğu»nun sonucunda mesleğimizin toplumdaki saygınlığı da gerilemeye başlamıştır.

Doğaldır ki ilaç üretiminin eczaneden endüstriye kaydığı ilk ve tek ülke Türkiye'dir. Peki, bu sürecin yaşanmış olduğu diğer ülkelerde sorun nasıl çözümlenmiştir? İlk bakışta çok basit gibi görünen bir formül ile: Eczanede «ilaç bilgisi üretimi» gerçekleştirilerek, Böylece eczanedeki «mal» üretiminin yerini «hizmet» üretimi almış ve topluma sunulan «fayda»nın kesintiye uğramaması sağlanabilmiştir.

Eczacılık mesleğinin toplumumuzda «eski saygınlığını» yitirmekte olmasındaki tek faktör, yukarıda açıklamaya çalıştığım «fayda boşluğu» sorunu değildir. Bu konuda, Türkiye'deki «eczane imajı»nın geçirdiği ve geçirmekte olduğu değişim sürecinin de önemli payı bulunduğu inanmaktayım. «Eczane» yerini «eczane+parfümeri» dükkanına bırakmış, şimdilerde ise sıra özellikle büyük şehirlerimizdeki eczaneler için «eczane+parfümeri dükkanı+oyuncakçı»ya gelmiştir. Bu, eczanelerimize Amerikanvari bir hava getirmiştir. Eczanenin bir ticarethane mi, yoksa öncelikle bir sağlık birimi olduğu sorusu açık yüreklilikle yanıtlanmalıdır. Eczanede oyuncak satmanın cezası 100 liradan 500 liraya kadar para cezasından ibarettir. Ancak bu

kişisel düzeyde bir cezadır. Eczanelerde oyuncak satışının mesleğimiz genelindeki sonucu ise toplumumuzdaki saygınlığının «erozyona uğramasıdır».

Yarın «ilaç+başka şeyler satan dükkanlar» ile toplumun karşısına çıkar ve mesleğimiz için saygınlık talep edecek olursak, en hafif deyişle komik duruma düşeriz. Eczanelerde ilaç dışı şeylerin satışının ilk belirtileri ufukta görülmeye başlamıştır. Bu konudaki düşüncemiz «adam sende» ise, bilgi düzeyiniz ne olursa olsun bir «eczacı» olamadığımıza inanmaktayım.

Meslektaşlarımızın bu konularda söyleyecek sözleri olduğuna inanıyorum. Bizler bugünden birbirimizi yapıcı biçimde eleştirmeyecek olursak, yarın diğer bazı meslek guruplarının eczacılığı «çok değişik» biçimlerde eleştirmeye başlayacaklarını sanıyorum. Dileğim, sağlıklı meslek içi tartışmalar sonucunda eczacılık mesleğinin toplumumuza sunduğu «fayda»nın özlemediği ölçüde saygıdeğer bir yapıya kavuşmasıdır. Bu çerçevede meslektaşlarımızın 1986 yılında İzmir'i eczane hizmetleri yönünden örnek şehir haline getireceklerine inanıyorum.

Saygılarımızla,

İZMİR ECZACI ODASININ KURULUŞUNUN

30. YILINDA

«ECZACILIK MESLEĞİNİN TOPLUMSAL SAYGINLIĞINI
YÜKSELTMEK İÇİN»

- * ECZANENİZDEN ZORUNLU OLMADIKÇA AYRILMAYIN.
- * ECZANENİZDE BEYAZ ÖNLÜK GİYİNİZ.
- * NÖBETLERİNİZE ÖZEN GÖSTERİNİZ.
- * NÖBETÇİ ECZANEYİ GÖSTEREN IŞIKLI LEVHAYI DOĞRU VE DÜZENLİ ASINIZ.

AMAÇ; DAHA ONURLU, DAHA SAYGIN BİR
ECZACILIK MESLEĞİ.